

ČTENÍ ZE ŽIVOTA ŠKOLY

ZÁKLADNÍ ŠKOLA - CHCEME HŘIŠTĚ PRO DĚTI? ALE NA JAK DLOUHO? ● SOUTĚŽILI JSME S FIRMOU DOMESTOS ● ZPRÁVY ZE ŠKOLNÍHO KLUBU ● „ŽIŽALÁRIUM“ ● KLUB SLUNÍČKO ● LOVCI BEZE ZBRANÍ ● MASOŽRAVÉ ROSTLINY ● MĚSTSKÉ VÍCELETÉ GYMNAZIUM - STUŽKOVACÍ VEČÍREK GYMNAZIA ● V PRAZE JE BLAZE ANEB KULTURNÍ EXKURZE MATURANTŮ ● VZPOMÍNKA NA PRÁZDNINY - JAK JSEM SE MÁLEM UTOPII ● DO KNIHOVNY ZA POHÁDKOU ● NA PRVNÍ POHLED ODPAD, NA DRUHÝ UMĚNÍ ● MĚSTSKÁ STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA - NAŠE EXKURZE DO PRAHY ● NÁVŠTĚVA PRAHY OČIMA STUDENTA ● ZÁŽITKY Z PRAXE ● MATEŘSKÁ ŠKOLA - KROK ZA KROKEM - VŠICHNI SPOLU

ZÁKLADNÍ ŠKOLA

Vinařská 29, Klobouky u Brna

tel. 519 419 181 ■ e-mail: reditel@zsklobouky.cz ■ www.zsklobouky.cz
ředitel školy: Mgr. Zdeněk Kachnáč

Chceme hřiště pro děti? Ale na jak dlouho?

Aneb měli jsme trampolínu a proč musíme hřiště zamykat.

Všichni víme, že nejen na naší škole, ale v Kloboukách vůbec, chybí hřiště pro děti. V okolních vesnicích jich v poslední době vyrostlo jako hub po dešti. Houpačky, pískoviště, skluzavky, sítě, průlezkové a mnoho dalšího. Všechno jen hraje barvami, radost trávit zde volný čas.

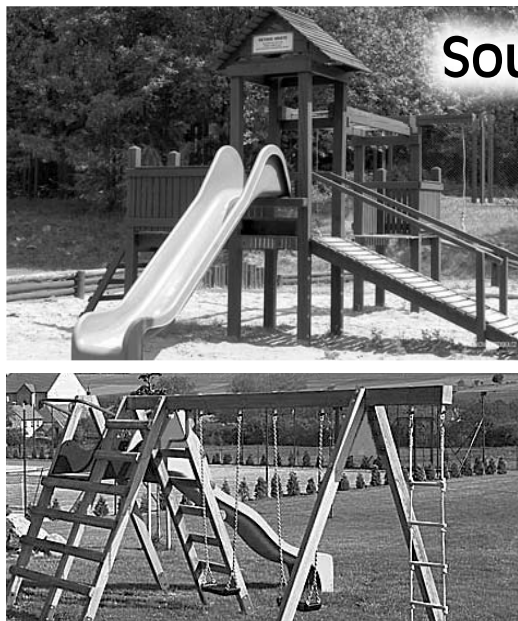
Tak jsme pro začátek, než budeme mít peníze na něco většího, zakoupili trampolínu. Řekli byste si, konečně NĚCO! Ovšem díky některým žákům trampolína vydržela ani ne měsíc. Schůdky byly zničeny po dvou dnech, síť roztržena za tři dny. Bohužel nevydržela řádění několika deváťáků, kteří si uvnitř „hráli“ s kopacím míčem. Ochotné paní vychovatelky obětovaly svůj čas a polštářky prstů a zašily ji. Ochrana pružin vydržela týden, opět pomohly paní vychovatelky. Bez ní by bylo skákání na trampolíně pro děti nebezpečné. Další nedodržování stanovených pravidel (kdy místo 2 dětí skákalo na trampolíně někdy i 6 osmáků) způsobilo úplné zničení odrazové plochy. Ale ať vše nespádáme na starší žáky, pravidla porušovali i ti mladší.

Takže co teď? Má jít škola do toho a zakoupit další prvky dětského hřiště? Co když to znamená zase investované peníze vyhodit jen tak do vzduchu? A přitom je může použít jinde. Třeba ke zkvalitnění a k modernizaci výuky. Teď, jak se říká, „Babo rad!“ Ovšem, pokud budou mezi námi lidé, kteří si libují v rozbíjení a ničení, tak to asi budou opravdu peníze vyhozené. Proč to i v Kloboukách nejde jako v ostatních vesnicích, kdy si lidé i veřejný majetek chrání. Stačí se přece jen ozvat a s vandaly se podle práva vypořádat.

Tento článek jsem napsala pro Vaše zamyšlení. Na to, co si myslí o tomto problému žáci naší školy, se dozvíme z připravované ankety členů redakční rady školního časopisu. Budeme o tom psát v jeho 2. čísle, které vyjde těsně před Vánoci.

Víme, co si o hřišti pro děti myslí kloboucké maminky. Dočetli jsme se o tom nedávno v Břeclavském deníku. Hřiště by pro své děti moc chtěly. A hřiště otevřené, přístupné pro veřejnost. Po základní škole ovšem nemůže nikdo chtít, aby věnovala své prostředky na hřiště pro děti, které také tolik sama potřebuje (pro děti ze školní družiny, klubu Sluníčko a další), a tento svůj majetek si nezabezpečila a nechala si ho beztretně ničit. Jedním trestem pro vandaly je zamykání hřiště. Je to trest dostatečný?

Dagmar Urbanová

Soutěžili jsme s firmou DOMESTOS

Mnozí z Vás, hlavně Vy, co máte děti školou povinné, víte, že jsme se jako základní škola zapojili do soutěže firmy Domestos. Naše škola se chtěla pokusit touto cestou získat finanční prostředky na školní hřiště.

Soutěž skončila k datu 31. října 2010 a my již známe výsledky. Naše škola se bohužel neumístila ani na pěti prvních místech a nebyla ani v první padesátce. Přesto touto cestou děkujeme všem rodičům a přátelům školy, kteří s námi tuto soutěž hráli a posílali nám paragony či jiné doklady, které svědčily o nákupu výrobků Cif nebo Domestos. Zvláštní poděkování patří panu Pavlu Volkovi, vedoucímu kloboucké drogerie a jeho zaměstnankyním, kterým není lhostejné, že v Kloboukách u Brna nemáme hřiště pro děti. Poctivě schovávali lístky od zaplacení od svých zákazníků, kteří zde výrobky Domestos nakupovali a posílali nám je do školy.

Dětem z naší školy slibujeme, že na vybudování a vybavení hřiště pro děti budeme dále pracovat. Budeme se snažit získat finance jinak. Víme, že se na nové hřiště moc těšíte.

Text: Dagmar Urbanová

V posledním čísle Kloboučku jsme informovali čtenáře o novém vybavení školního klubu sedacím nábytkem a počítačovými stoly. Také jsme zveřejnili seznam zájmových útvarů pro děti i rodiče, které od 1. října pod školním klubem pracují, vedeny zkušenými vedoucími.

V tomto čísle bychom Vás rádi seznámili s činností našeho školního klubu. Přestože máme za sebou pouze první tři měsíce školního roku, již se toho v naší škole prostřednictvím školního klubu hodně událo. Ať už to byly dvě akce pro širokou veřejnost, pořádané ve spolupráci s vychovatelkami ze školní družiny (Vyroba si Podzimníčka a Pouť broučků a světlušek), tak také akce pro žáky naší školy. Turnaj v dáme (vítězem se stal Ondřej Petráš, G1), Turnaj v sálové kopané 6. - 9. třídy (vítězem byla třída 9. B), soutěž O pexesového krále ŠK (králem se stal Marek Lazók, 7. B), soutěž v karetní hře Sedma (vítězem se stali Jindra Demela a Daniel Urban z 5. A), soutěž ve sběru šípků (vítězem se stala třída 2. A, za jednotlivce byli nejlepšími sběrači Daniel Urban z 5. A, Lenka Šimberová z 2. tř., Simona Šimberová z 5. B, Peťa Svoboda z 2. tř., Lukáš Skácelík z 2. tř., a Aneta Vodáková z 4. tř.). Úspěšná byla i soutěž Brambora pokaždé jinak. Zapojilo se do ní téměř 60 žáků 1. stupně. Porota z řad učitelů vybrala jako nejlepší bramborové výrobky Františka Ponzera z 5. A, Nelinky Adamové z 2. tř., Veroniky Pekové z 2. tř. a Tadeáška Lesovského z 2. tř. Zvláštní cenu si zasloužily děti z 2. oddělení naší ŠD, za bramborové postavičky.

Každý měsíc protančíme vždy jeden týden pod vedením Radky Strouhalové ze 7. B v rytmu Zumby. Všichni, kdo rádi tančí, si mohou přijít „zazumbovat“ o velké přestávce do tělocvičny na hity zpěvačky Shakiry, Keshy nebo Katy Perry.

Školní klub také zabezpečil pro žáky zajímavý program na podzimní prázdniny. Paní vychovatelky s dětmi nejen tvořily z kuličkové modelíny nebo vyráběly ozdoby na klíče ze sklíček a barviček na sklo, ale také hrály hry v tělocvičně nebo na klubu.

A v neposlední řadě pod záštitou školního klubu vyšlo v nákladu 90 ks letošní první číslo školního časopisu Klíček. A již se připravuje druhé, vánoční.

A co chystáme? Soutěž Z pohádky do pohádky, malý Vánoční jarmark, Talentmání, vyhlásili jsme opět soutěž ve sběru pomerančové kůry a mnohé další.

Dagmar Urbanová

„ŽÍŽALÁRIUM“

Všichni víme, že žížaly jsou užitečné. Učíme se to ve škole, slyšeli jsme to od maminek, babiček.... Ale jak to vypadá pod hlínou? Kudy žížaly lezou, a jak dělají ty své chodbičky?

Na chvíli je ubytujeme v družině a budeme je pozorovat. Do seřiznutých PET lahví jsme střídavě nasypali hlínu a písek, tak abychom mohli pozorovat, jak za čas žížaly všechno pěkně promíchají. S rýčem v ruce jsme tedy vyrazili na lov a některým z nás se podařilo objevit opravdu výstavní kusy.

Naše žížaly krmíme pěkně shora starým listím a jinými rostlinnými zbytky. A aby se v našich chovných nádržích cítily jako doma pod zemí, zatemnili jsme je papírovými „rourami“, které jsme jim také parádně vyzdobili.

Až se na ně dosytnosti vynadíváme, vrátíme žížalky zpět do přírody.

text, foto: Šárka Foretníková,
vychovatelka 1.oddělení

**Když se řekne
Klub SLUNÍČKO,
mnoha
malým dětem
se rozzáří očka.**

A věřte, že je proč. Tento klub se již druhým rokem schází každý čtvrtek odpoledne v prostorách školního klubu na kloboucké základce. Je to nejen klub pro maminky, ale také pro jejich mrňousky. Děti mají na klubu své hračky a stavebnice. Ale lhala bych, kdybych řekla, že si zde pouze hrají. Vedoucí sluníčkového klubu G. Prchalová se poctivě na každou schůzku připravuje. Vždycky má něco, jak se říká v rukávu. V loňském roce děti tvořily z barevné rýže, ze slaneého těsta, lepily obrázky z těstovin, malovaly prstovými barvičkami. Letos si již stihly vyrobit

Klub SLUNÍČKO

magnetky ze sádry, hrály hry s padákem a další. Maminky s dětmi v klubu také společně prožívají různé svátky a tradice. Není jistě tajemstvím, že i letos se bude ve Sluníčku nadělovat od Mikuláše.

Už i školáci si zvykli, že ve čtvrtek odpoledne kolem školního klubu pobíhají malí prckové. Letos je jich víc jak loni. Zkrátka jsme rádi, že k nám klub Sluníčko patří. A mamince Tomáška a Štěpánka moc děkujeme, že se klubu věnuje a přejeme ji hodně štěstí při této krásné činnosti.

Text: Dagmar Urbanová

LOVCI beze zbraní

Podívali jste se už někdy na broučka či pavoučka lupou? Většinou tento drobný hmyz nepostojí, neposedí a prchá. Objednali jsme si však do družiny celou krabici lupových kelímků pro malé badatele. A teď je to teprve zajímavé ...

Děti se rozběhnou po hřišti a nalezené

broučky zavírají do kelímku, který má zvětšovací horní víčko. Brouček tam má dírky na dýchání, takže se netrápí a nemůže prchnout. A my máme pěkně čas si ho v klidu zvětšeně prohlédnout. Pouhým okem přece nemůžeme vidět všechno Že květinový pavouček má ty malé nožky pěkně chlupaté, moucha na nás koule tisící očičkama, jak vypadá tělíčko sekáče nebo jak jsou pěkně členitá tykadla komára.

**Text: Šárka Foretníková
foto: Nikol Paulová, 5.A**

Masožravé ROSTLINY

Od malička ráda kreslím, maluji a vyrábím z různých materiálů cokoli praktického i nepraktického. Také mám ráda přírodu. Ráda různé živočichy pozoruji a mnohé jsem v dětství doma chovala. Můj zájem o neobvyklé rostliny mne pak přivedl až k pěstování rostlin masožravých a při té příležitosti jsem se seznámila se

skupinou stejně nadšených lidí z celé republiky, kteří se sdružují v CCPS o.s. (Česká společnost pěstitelů masožravých rostlin) www.masozravky.org. Je to společnost, ve které jsou profesionální botanici, zkušení amatérští pěstitelé, nebo také úplní nováčci, kteří jsou nadšeni z první rosnatky, nebo mucholapky. Navzájem si radíme a pomáháme s pěstováním a občas vyrážíme na exkurze jak do botanických zahrad, tak i na přírodní lokality, kde je ještě možno pozorovat naše české druhy.

A protože věřím, že děti nejlépe nadchnete pro věci, kterými jste sami nadšeni, stala se naše družina družinou víceméně „výtvarnou a přírodovědnou“. Pojdte tedy nahlédnout do některých aktivit našeho oddělení.

Letos v družině chováme dva africké šneky Oblovky žravé - Achatina fulica. Krmíme je listy pampelišek, mají rádi i ohryzek z jablka a šneci nám rostou přímo před očima.

pokračování na str. 4

V loňském roce jsme spolu s CCPS jsme pořádali výtvarnou soutěž „Masožravka“, kterou jste měli možnost ovlivnit na internetu. Letos jsem ráda přijala nabídku členů CCPS, kteří nám poslali pro děti zdarma pokusné rostlinky nejlépe pěstovatelné masožravé rostliny - rosnatky kapské. (Děkujeme!©) Dětem jsem uspořádala akci, na které mohly tyto rostlinky nejen okukovat a obdivovat, ale naučit se je i pěstovat.

zbytků staré hlíny a proto jsme pěkně své květináčky okoupali.

Pověděli jsme si, v jakém substrátu rosnatky rostou, a vlastnoručně jsme jim ho umíchali. Dozvěděli jsme se, že na spodek květináčku patří hrubé kamínky, aby mohla lehce odtékat přebytečná voda a až pak nahoru lehký substrát.

Kamarád kamarádovi jsme si navzájem pomohli a každý si svou rosnatku zasadil.

Teď už také umíme vybrat v bytě pro rosnatku správné místo na okně a víme jak svou čerstvě přesazenou kytičku zalévat.

Ukázali jsme si i jiné druhy masožravých kytiček, jak na obrázcích, tak i ve skutečnosti. Pozorovali jsme sklapnutí zubaté mucholapky a nahlédli do „bříška“ špirlice, nacpané mouchami až po vrch. Už víme, jakým způsobem rosnatky mušky chytají.

Hned jakmile se naše rostlinky trochu vzpamatovaly z přesazení, odnesli jsme si je všichni domů a teď teprve začne to nejdůležitější. Budeme se o rostlinku snažit postarat tak, aby nám pěkně rostla a vydržela pěkná a zdravá až do jara. Komu z nás se toto podaří, bude odměněn pěknou cenou. Připravujeme ještě pokus s množením rosnatek pomocí kořenových a listových řízků. V zimě budeme také množit ještě jinou masožravou rostlinu, tučnici.

Kurs pěstování masožravých rostlin v družině „Rosnatka kapská“

Rosnatka je rostlinka, která žije v přírodě na rašeliništích, místech, která mají málo výživnou půdu. Proto si potřebuje chybějící živiny doplňovat chytáním hmyzu. Její listy jsou pokryty kapičkami lepivé rosou, na kterou láká drobné mušky a komáry. Jakmile ale komár usedne, přilepí se a už není úniku. Rosnatka ho pomalu listem zabalí a jeho tělíčko stráví.

Na kursu jsme se dozvěděli, že nejdříve potřebujeme úplně čistý květináček, bez

Text, foto: Šárka Foretníková

MĚSTSKÉ VÍCELETÉ GYMNÁZIUM

Vinařská 29, Klobouky u Brna

tel. 519 420 066 ■ e-mail: gymklob@seznam.cz ■ www.gymklob.info

ředitel školy: RNDr. Přemysl Pokorný

Stužkovací večírek gymnázia

V životě nás, studentů, je jen málo stěžejních momentů, troufám si říct i mezníků, které by pomohly překonat mnohá úskalí té nekonečné řady dlouhých let studia před námi. Ovšem mezi ty opravdové pilíře určitě bezesporu patří taneční, výlet do Prahy, stužkovací a maturitní večírek.

Ikdyž se tohle všechno zdálo před osmi lety v nedohlednu, již víc jak polovinu těchto radostí už máme za sebou a blížíme se k vytouženému cíli, k maturitě, a to dokonce letos k maturitě státní, což nám způsobuje jako prvním nemalé „problémy na trati“.

Řečeno slovy Šimka a Grossmanna: „Složil-li člověk maturitu, zařadí se rázem mezi vážené občany a čekají ho různé výhody, kterých analfabet nikdy nepozná. Maturant bez obtíží čte, lze ho jen těžko ošidit při placení v lokále, nehledě k tomu, že umí i psát, a tak může v případě potřeby informovat své rodiče, že čekají vnuče...“ Než však uchopíme do rukou onen zázračný formulář o maturitní zkoušce, kterému připisují velkou důležitost v těchto dnech hlavně rodiče, absolvovali jsme zatím jen jakési pomyslné pasování na maturanty.

Přípravy na slavnostní vstup do řad maturantů se obvykle nesou v duchu stre-

su a nekonečných dohadů. Stejně vypadala situace i v naší třídě. Samotnému aktu předcházely nekonečné debaty o tom, jak budou vypadat naše stužky, které nás po celou dobu budou jaksi odlišovat od normálních studentů a jimiž zdálky budou naše klopy vysílat do okolí útrpnost k jejich nositeli. I z toho důvodu se nám některým zdál být návrh na růžovou barvu opravdu nevhodný, takže jsme ladili domodra. Stužka s nápisem Vadná série udělala zado-stiučinění nám, ne však zřejmě našim rodičům, kteří by si to mohli vysvětlit i jinak. Nakonec však dohady utichnou, menšina se se skřípěním zubů podřídí názoru většiny a den D je za dveřmi. Datum padl na pátek 22. října a tomu se podřídily veškeré přípravy. Profesorský sbor a všechny hosty jsme

obeslali starobyloou pozvánkou a během několika dnů bylo potřeba nacvičit zpěv studentské hymny za doprovodu našich spolužáků – hudebníků. Samotný večer se pak nesl v duchu úvodních projevů, oficiálního pasování do řad maturantů a

nezbytného připnutí stužek. Po připitku a dobrém jídle se rozpoutala veselá zábava. Dnes už je to pouhá vzpomínka, kterou budou připomínat fotografie. Celková spokojenost přesáhla naše očekávání, a tak jen doufám, že ve stejném duchu se ponese i úplný závěr našeho studia a při dalších setkáních se budeme moci prokázat stužkou s pozměněným nápisem – výjimečná série.

P. S. Pokud se s námi také budete chtít setkat a být přítomni slavnostnímu

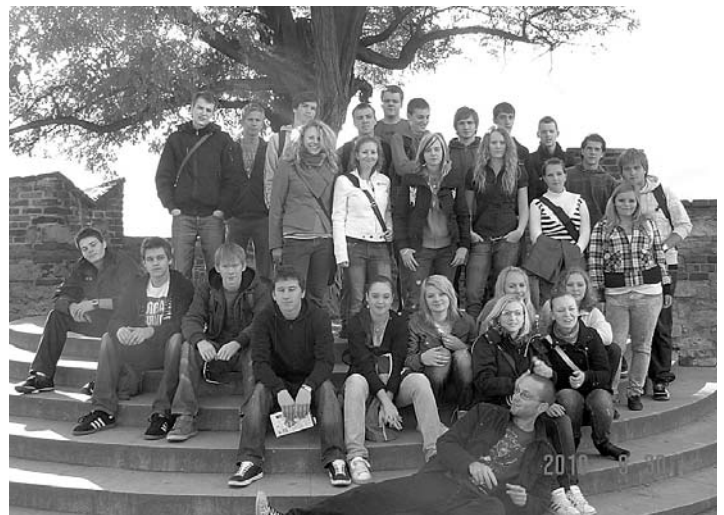
dekorování šerpu na našem maturitním plese – sraz je 28. 1. 2011 v kloboucké sokolovně. Poznávací znamení – modrá šerpa.

Za vadnou sérii Viktor Kovář, VIII.G

V Praze je blaze aneb kulturní exkurze maturantů

„Praha – až k ránu se chodí spát, Praha – není jenom most a hrad,
Praha – je matka měst a nálad, Praha – co víc si můžu přát!“

Ani my jsme si snad nemohli přát víc a refrén písničky „Praha“ od hiphopové skupiny PSH jsme si vzali opravdu k srdci. Matka měst byla tak laskavá a poskytla nám tři dny plné poznávání, žasnutí a zábavy, které jsme proložili dvěma ještě zajímavějšími nocemi. Málokdo by toho stihl prohlédnout tolik, jako naše moravská ekipa pod vedením třídní Renaty Pilařové a člověka, který k nám měl nejblíže, absolventa našeho gymnázia Václava Bartoňka. První den jsme projeli Vltavu a kochali se výhledem na Staré Město, obědvali v Tróji a večer, abychom ukázali, že nejsme žádní kulturní barbaři, vyrazili do proslulého Národního divadla. Ve hře Naší furianti jsme poznali mnoho slavných herců a bylo zajímavé vidět tyto tváře z televize na vlastní oči. I samotné divadlo vypadalo na svůj věk velmi dobře. Druhý den pak byl zasvěcen historickému centru stověžatého města. Opět bylo skvělé vidět některá místa, kde se natáčely naše oblíbené filmy. Po architektonické stránce mě Praha příjemně překvapila – okolí slavného Pražského hradu vypadá vážně skvěle. Třetí den jsme nemohli samozřejmě vynechat Petřínskou rozhlednu. Poslední den už ale bylo dost Prahy, spánkového deficitu a hlavně stravy z fastfoodů, na kterou jsme byli celou dobu odkázáni. Rozloučili jsme se s hlavním městem, naskákali do vlaku a mysleli na další slova textu songu, který nás výletem provázel: „Praha – tyhle ulice v srdci navždy budu mít ...“

Účastník kulturní exkurze Pavel Klement ml.

Vzpomínka na prázdniny: Jak jsem se málem utopil

Stalo se to na začátku prázdnin, když jsme jako vždycky jeli řeku Jihlavu. Tou dobou ale pouštěli víc vody z přehrady, hladina byla asi o metr výš, všichni jsme se už moc těšili.

Pod silničním mostem, kde obvykle začínáme, nás dospělí rozdělili do lodí. Já jsem měl jet s Martinem. Je to můj

kámoš a zároveň patří do naší rodiny. Určili jsme si obsazení lodi. Zadák má být zkušenější, protože řídí loď. Taťka se zeptal Martina, jestli to umí. On jen přikývl. Snad ani nevěděl, co má vlastně umět. Dobrá, budu háček. Ten sedí vepředu, hlásí kameny v cestě a poslouchá zadákové pokyny.

Jihlava má jednu nevýhodu. Nejrychlejší úsek je hned na začátku. Břehej okolo řeky jsou zarostlé křovím a dlouhé větve stromů spadají až nad hladinu. Těmto „vrbičkám“ se musí vodák umět vyhnout.

pokračování na str. 6

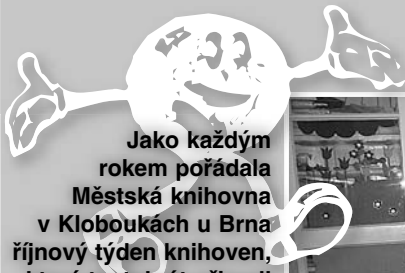
Nasedli jsme a vyjeli. Kam to ale naše loď míří?! Než jsem se nadáli, byli jsme ve vrbičkách. Kličkujeme, uhýbáme, ale proud je silnější. Znenadání mi větve shodily klobouk z hlavy. Chtěl jsem ho zachránit, natáhl jsem po něm ruku a šup, už jsme vzhůru nohama. Voda je ledová, klobouk je pryč a teď už nemám ani pádlo. Vtom jsem ho uviděl. Skočil jsem po něm a chytil ho. Neradoval jsem

se dlouho. Střední proud mě strhl sebou a vlekl mě pořád dál a dál. Tady už fakt nedosáhnou. Ze všech sil se snažím dostat na druhou stranu. S pádlem v ruce a v dravém proudu už to není sranda. Nakonec jsem se nějak doplácá k jedné mladé vrbičce. Právě v té chvíli přistála vedle mě loď s mamkou a tatou. Pomohli mi na břeh. Plivu vodu a nadávám. Mám vztek na zadáka. Kde vlastně je? Martin stál u

vyčnívajícího kamene a vzpíral se s lodí proti proudu. Ještě dlouho potom, co mu ostatní pomohli, se třásl zimou a drkotal zuby.

Mám z toho užitečné a nezapomenutelné vzpomínky i cenné zkušenosti. Na vodu jezdím dodnes a rád. Jen ty vrbičky mě trochu děsí.

František Hrádek, I. G

Jako každým rokem pořádala Městská knihovna v Kloboukách u Brna říjnový týden knihoven, který tentokrát připadl na 4. – 8. říjen. Paní knihovnice připravila pro děti program s tematikou František Hrubín – Jak to bylo pohádka...? a požádala o pomoc studenty gymnázia.

DO KNIHOVNY ZA POHÁDKOU

My, jakožto skvělí studující, jsme si dovolili na týden opustit školní lavice a nechali se vtáhnout do pohádkového světa. Pohádky Františka Hrubína – ty byly především cílem programu. Využili jsme šance obléknout se do pestrých kostýmů, a tak děti v knihovně doprovázeli Sněhurka, Červená Karkulka, Šípková Růženka a Aladin (toho si některý žák dokonce spletl s Alláhem). Knihovnu postupně navštívila jak mateřská a základní škola, tak i nižší ročníky gymnázia.

Nejprve se všichni seznámili s životem spisovatele Františka Hrubína a jeho knihami, přečetli si časopis Mateřídouška (v jeho

redakci totiž na počátku působil), uhodli několik (údajně) jednoduchých hádanek a poznávali obrázky z jednotlivých pohádek. Poté přišel na řadu základní kvíz, ale i ten s naší pomocí všichni zvládli. Asi nejzajímavější částí programu byla soutěž, při které byly po celé knihovně ukryty otázky jak jinak než s pohádkovou tematikou. Po rozdělení do družstev (lampy, jablíčka, srdíčka, růžičky a košíčky) následoval start, který připomínal pohybem hejno kobylek a řevem dav fotbalových fanoušků. Ve chvíli odpočinku potom menší děti malovaly obrázky s oblíbenými pohádkovými postavami (na některých jsme se dokonce poznali i my) a větší

děti rozebíraly pohádku nebo vymýšlely vlastní vtipný příběh.

Celý týden hodnotíme jako velmi povedený a zábavný. Paní knihovnici děkujeme za spolupráci, paním učitelkám za pomoc s dětmi a panu řediteli za to, že nás omluvil ve škole. Každý si z týdne knihovny něco odnesl, paní knihovnice nové čtenáře, děti skvělý zážitek, odměny a dárky a my úžasnou zkušenost s prací pro děti.

*Za Katku Komínkovou,
Klárku Mlýnkovou, Lenku Mezulánikovou
a Evu Vojáčkovou
Milan Aladin Novotný*

Na první pohled odpad, na druhý umění

„Realita je víc než fikce,“ takový název nesla výstava, na kterou jsme se za účelem inspirace vydali v hodinách výtvarné výchovy. Výstava se zaměřila na díla tvořená metodou assembláže. Název této techniky vychází z francouzského assembler – sestavovat, skládat, shromážďovat. Assembláž je vlastně taková trojrozměrná koláž a vzniká skládáním různých předmětů.

Na výstavě jsme měli zpočátku smíšené pocity, někteří byli uneseni, někteří jen kroutil hlavou a zbytek se nějak nemohl rozhodnout, jestli se mu assembláž líbí, nebo ne. Ovšem i zaryté odpůrce moderního umění zaujal hned první „obraz“. Bylo na něm poskládané vše, co si jen dokážete představit: látky, mašle, náprstky, dokonce i kus jablka.

V brněnském Domě umění se sešly opravdu zdařilé kusy ze 60. – 70. let minulého století a to od takových jmen jako jsou např. Karel Nepraš, Jaroslav Vožniak, Jan Švankmajer, Zbyněk Sekal, Jiří a Běla

2010 11 3

Kolářovi, Theodor Pištěk nebo Milan Knížák.

V našich hodinách výtvarné výchovy se delší čas chceme věnovat právě této technice, tak nám držte palce, ať jsou

naše „díla“ alespoň z poloviny tak dobrá a podaří se nám v příštím roce uspořádat podobnou výstavu, jakou naše škola připravila pod názvem Správný směr.

Pro další inspiraci si zajedeme v pro-

sinci do vídeňské Albertiny, kde na nás bude čekat nejen renesanční umělec Michelangelo, ale také moderní a inspirační zakladatel kubismu Pablo Picasso.

Lucie Pucholdtová, V. G

MĚSTSKÁ STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA

nám. Míru 6, Klobouky u Brna

tel. 519 419 211 – 213 ■ e-mail: reditel@sosklobouky.cz ■ www.sosklobouky.cz
ředitel školy: Mgr. Josef Žáček

Dne 5. - 7. 10. 2010 jsme společně třídy A4, I4 a O4 navštívili hlavní město České republiky. Šlo o školní výlet, vedený panem učitelem Svobodou a každá třída měla s sebou svého třídního učitele. Naše třída A4 pana učitele Korába, třída O4 měla paní učitelku Štávikovou a třída I4 pana učitele Svobodu.

Naše exkurze do Prahy

Tento výlet do Prahy se již organizuje po několik let pro čtvrté ročníky naší školy. Odjezd byl v 9:00 hodin z autobusového nádraží Student agency u Grand hotelu v Brně. Když jsme se všichni sešli, nastoupili jsme do autobusu a poznávací exkurze mohla začít. Cesta probíhala v klidu, bez dopravních zdržení. V průběhu jsme dostali sluchátka k filmu, který nám promítali a na občerstvení různé nápoje a také nějaké časopisy. Cesta nám rychle ubíhala. Hned po příjezdu na autobusové nádraží Praha-Florenc jsme se vydali k hotelu, kde jsme byli ubytováni a který se nacházel kousek od nádraží. Jmenoval Hostel A plus Florenc. Ubytování v hotelu probíhalo relativně rychle, kluci měli pokoj po 10 místech, holec bylo méně, byly na pokoji po čtyřech.

Každý den jsme měli předplacenou snídani, která byla formou švédských stolů, s dobrou nabídkou jídel.

První den jsme se vydali na Staroměstské náměstí, kde jsme se setkali se skupinou O4. Poté jsme se vydali na prohlídku židovských památek, kde jsme prošli několik synagog a různých pamětihodností. Zde jsme setrvali asi 2 hodiny. Potom jsme jeli metrem na Václavské náměstí, kde jsme měli rozhod na jídlo. Jakmile jsme se sešli, vydali jsme se společně na hokejové utkání, které se hrálo v Tesla Aréně. Praha hostila Zlín, jelikož jsme z Moravy, tak jsme fandili Zlínským ševcům. Na hokeji jsme se bavili, i když Zlín podlehl Spartě v prodloužení 3:2. Po konci zápasu jsme se vydali zpět do hotelu, kde jsme po večeři, která byla v 11 hodin, šli spát.

Druhý den jsme se vydali na Pražský hrad, kde jsme strávili celé dopoledne. Na hradě jsme viděli výměnu stráží a dokonce jsme viděli našeho prezidenta Václava Klause, jak vyjížděl z Hradu v doprovodu ochranky. Po náročné prohlídce jsme měli rozhod na jídlo a odpočinek. Ve smluvený čas jsme se všichni setkali a vydali jsme se společně na lanovku, kterou jsme se dostali

na Petřínskou rozhlednu, odkud je opravdu krásný výhled na Prahu. Ale ne všichni měli dost síly na to, aby vyšli až nahoru. Někteří byli v zrcadlovém bludišti, které bylo hned vedle rozhledny. Poté jsme šli všichni zpět do hotelu, kde jsme si odpočinuli a vydali jsme se na Floru, což je velké nákupní centrum, ve kterém jsme navštívili 3D kino IMAX. Dívali jsme se na dokument Hubbleův teleskop, u kterého polovina lidí usnula, ale dokument byl zajímavý, šlo především o to, že toto kino je opravdu veliké, plátno má 22 x 16 metrů. Po konci filmu jsme se vydali zpět do hotelu, kde jsme šli po večeři spát.

Poslední den jsme se vydali na Staroměstské náměstí, kde jsme viděli orloj. Poté jsme šli přes Karlův most do Parlamentu, kde nás průvodkyně provedla celým areálem. Potom jsme se vydali na Vyšehrad a prohlédli jsme si hřbitov, kde jsou pochováni slavní lidé. Po krátkém rozhodu jsme vyrazili směr hotel. Když jsme se všichni sešli a zaballili jsme si věci, vydali jsme se na autobus. Cesta zpět probíhala v klidu, cestou do Brna jsme jeli přes Jihlavu. V Brně jsme byli kolem osmé večer. Výlet se nám všem moc líbil, rádi bysme si ho zopakovali.

**Karel Procházka, Tomáš Holešínský,
Richard Klement, studenti A4**

Student vidí věci pokaždé jinak a z jiného úhlu, než jeho vyučující. To je celkem běžný ukaz, který lze vidět v každé třídě a na každé škole.

A tak i my, co jsme byli v Praze, jsme se plně shodli na tom, že tento výlet byl jeden z nejlepších, které máme za sebou, za celé čtyři roky. My jsme si ho prostě užili.

V úterý ráno jsme se sešli šťastně v Brně u Grandu a společně nasedli do „žlutáka“ nebo-li Student Agency, který odjížděl směr Praha - Florenc. Cesta, která ze začátku vypadala, že bude velmi bujará, se nakonec vyvinula ve velmi poklidnou, většina učitelů a žáků ji spokojeně prospalo. Následovalo tvrdé probuzení do reality, když se jeden můj spolužák prakticky přes celý autobus ozval: „Už jsme tady!“ A tak jsme vyjížděli do Prahy ... krásná Praha. Následovala chvilka zamyšlení, toho všeho co pro mě slovo, město, věc, název Praha vlastně znamená.

Návštěva Prahy očima studenta

Vystoupili jsme na Florenci, začínalo naše malé pražské dobrodružství, kuřáci si museli po dlouhé době zapálit a jeden z učitelů se vydal najít naše ubytování. Vrátil se celý usměvavý a my jsme za ním vyrazili směr Motel A plus. Jako jediné čtyři slečny z celé skupiny jsme dostali pokoj pro šest lidí, ve finále jsem spala minimálně na dvou postelích. Kluci to měli o poznání horší, ale na ty dvě noci, kdo by si stěžoval. Následovalo třídní procházení památek. Prošli jsme od židovských památek, přes Pražský hrad, chrám sv. Víta, knihovny na Strahovském klášteře až po Petřín s lanovkou a Vyšehrad. A mnoho dalšího.

Náš výlet se ani tak nedal nazvat školní akcí, jako akcí lidí, kteří se sešli a dokázali udělat skvělou atmosféru a skvělý výlet. Pravidla chování, která byla nastavena,

všichni ochotně dodržovali a nikdo s nimi neměl sebemenší problém a tak snad i proto, že jeden z našich učitelů preferuje dvě přísloví: „Chceš-li, aby se s tebou jednalo dospěle, chovej se tak.“ a: „Jak vy na mě, tak já na Vás.“ bylo všechno tak, jak má být. A tak, když jsem seděla v autobuse a opouštěla Prahu, mělo toto slovo pro mě další význam a vzpomínky, které si chci uchovat. Cesta utíkala jen pomalu a nikomu se pořádně nechtělo domů, posmutnělé oči koukali do temné krajiny, která utíkala pryč od nás. Příjezd do Brna už tak nadšeně vítán nebyl, pomalu jsme se vyloukali z autobusu, naposledy na sebe zamávali a věděli, že dál bude následovat už jenom škola a ... maturita.

Eliška Jelínková, studentka A4

ZÁŽITKY Z PRAXE

Nejvíce se nám líbila poslední praxe v bývalém JZD Těšany. Rádi se pohybujeme u zvířat a kravín je jimi přímo osázen, i když někdy je nám zvířat, které celý život tráví ve stájích, denně plní potřeby a přání lidí a potom, co splní svůj úkol dávat mléko, jsou využity ještě i jinak – na maso. Ale o tomhle se asi až tak do detailů přemýšlet nesmí.

jsme viděli i spoustu smutných věcí, jako když dojnice po porodu dvojčátek ulehla a už nikdy nevstala, nebo když se kluzká podlaha kravína stala pro jednu mladou a nezkušenou dojnici poslední cestou po svých, když uklouzla, zlomila si nohu a byla odvezena na jatka. Lidé se k zvířatům chovají nefér, využívají je, ale aby jim za to dali něco navíc, než jen dávku potřebnou k jejich přežití, to ne. Proto se vždy po celý týden naší praxe snažíme co nejvíce o to, aby si nás tato zvířata alespoň ještě pár dní pamatovala jako ty, co je mají rádi a snaží se, aby se jim na světě líbilo a na ty, co od sedmé ranní do jedné hodiny odpolední tráví čas jen s nimi.

Jsme rádi, že praxi máme, poskytujeme nám spoustu zážitků a pohledů na obor agropodnikání, jaký opravdu je.

**Text, foto: Dominika Matyšková,
Filip Janošek, studenti A4**

Nejvíce nás baví práce u telátek. Jsou to rozkošní prcci, kteří si nenechají ujít jakoukoliv možnost, jak na sebe upozornit. Některá se ráda mazlí, úplně jako třeba psi, některá si nejdříve drží odstup, ale když člověk odchází, smutně za ním volají. Baví nás starat se o to, aby měli pěkné a čisté stání, dostatek vody a jídla a byli celkově spokojená, zaslouží si to, když zbytek života pro ně není procházka růžovou zahradou. Mají kouzelné oči. Když se do nich člověk zadí-

vá, u telátek v nich vidí někdy takové to hravé dítě, někdy bázlivost a nedůvěru, u dospělých krav mnohdy smutek a strach.

Jako nejsilnější zážitek z praxe bych určitě mohla označit to, když jsme sledovali, jak na svět přichází nový život a poté se alespoň pokusit mu co nejvíce zpříjemnit příchod do nového světa. Ten pocit, že jste první člověk, který se telátka dotkl, první, kdo mu dal napít, kdo ho hladil po ještě mokré tělíčku, ten je úžasný a nezapomenutelný. Samozřejmě

MATEŘSKÁ ŠKOLA

nám. Míru 13, Klobouky u Brna

tel. 519 419 253 ■ e-mail: ms.klobouky@worldonline.cz

ředitelka: Jitra Svobodová

KROK ZA KROKEM - VŠICHNI SPOLU

Začátek letošního škol. roku byl pro klobouckou MŠ opravdu mimořádný. Začínal totiž nejen velkým stěhováním, ale také odstartoval novou etapu v životě mateřské školy. Bylo nutno přestěhovat poslední – Modrou třídu i ostatní příslušenství MŠ, do budovy Mě SOS, v níž Mateřská škola Klobouky u Brna od 1. 9. 2010 sídlí. To znamená, že po roce jsou již všechny tři třídy mateřinky v jedné budově. Dvě větší třídy Červená a Žlutá – každá s kapacitou 28 dětí

– jsou v přízemí budovy, třetí třída Modrá – tato má kapacitu 20 dětí, je v suterénu školy. Kapacita MŠ je už nyní téměř naplněna, další děti budou do MŠ nastupovat k 1. 1. 2011. Na nové prostředí i podmínky si děti zvykly poměrně rychle, nejvíce nás potrápilo docházení na jídlo přes budovu školy do školní jídelny, které z počátku činilo potíže hlavně mladším dětem.

A tak jsme letos mohli všichni společně vykročit krok za krokem i se sluníčkem, v souladu s naším Školním vzdělávacím programem a přivítat jak babí léto i s jeho

málo letním počasím, tak i krásný podzim. Letos i se sluníčkem a také se všemi podzimními barvami a užít si s radostí všech nabídek těchto ročních období.

Největší radosti jsou však teprve před námi a také se na ně pilně připravujeme. Svátý Martin na bílém koni letos nepřišel a nepotvrdil tak často citovanou proroctví, ale nám to ani moc nevádí. My si v mateřské škole bílou zimu i tu pravou svátkovou atmosféru vyrobíme i bez ní. Již 1. adventní neděli pomůžeme rozsvítit vánoční strom na náměstí, společně si

vyzdobíme jednotlivé třídy i ostatní prostory a připomenutím vánočních lidových tradic a zvyků se naladíme na tu správnou sváteční notu.

Svatá Barbora je už také pomalu za dveřmi a šetrným ustřížením několika větviček z „naší“ třešně se děti učí citlivému přístupu k přírodě, trpělivosti a změnám v ní. A až nám barborky vykvetou – to bude radost! Také návštěva Mikuláše a jeho doprovodu v MŠ přispěje k tomu správnému těšení. Všechny děti jsou ten den opravdu ty nejhodnější.

V každé třídě si děti vyrobí také adventní věneček a u postupného zapalování svíček, plnění drobných úkolů k tématu, nezbytného mlsání a zpěvu koled si sdělujeme vzájemná tajná přání a to už opravdu přichází ta pravá, sváteční nálada. Tu ještě umocní společné zdobení našeho vánočního stroměčku, radost z dárek pod ním a už se všichni můžeme těšit na ty opravdové Vánoce a věřme, že v bílém.

Všem vám přeje klidné a spokojené vánoční svátky a do nového roku 2011 hodně zdraví, pohody a také aspoň trošku štěstí.

**Foto: D. Bobková
Text: Jitra Svobodová**

